

Torneu els regals

Joan F. Mira

És un consell assenyat que em permet de donar als lectors. Perquè en la vida de les persones, i per tant de les societats, la pràctica del regal forma vincles complexos, sobre els quals es mantenen no solament la indústria i el comerç que s'hi dediquen, sinó impalpables llaços emocionals. Parlem de regals, doncs, i de passada rebaixem una miqueta les tensions i els mals humors que aquests dies, setmanes i mesos ens acompanyen i ens envolten. Descansem uns minuts. Relaxem-nos, somriguem. Parlem, doncs, de regals, i sobretot en situacions una mica especials. Com ara un cas que he llegit a la premsa italiana, que il·lustra el principi que vull demostrar. Diuen els diaris que si no voleu incórrer en inconvenients desagradables al final d'una història d'amor, restituiu sempre els regals que heu rebut del vostre *fidanzato*, promès o company. No parla d'anells de compromís, de joies, o d'algun altre senyal d'amor etern, la devolució dels quals sol formar part dels rituals de trencament. Parla de regals molt particulars. A la ciutat de Pordenone una senyora del ram del comerç, una botiguera, acusada d'apropiació indeguda, ha estat jutjada pel tribunal corresponent i finalment ha acceptat una condemna a quatre mesos de reclusió, amb suspensió de pena. El delictes, que no sé si devia figurar de manera específica en el codi penal, era haver-se negat a tornar al seu xicot els vibradors, boles xineses i altres joguines i *gadgets* que utilitzaven per practicar, segons diuen, "sexe extrem". Extrem o no tan extrem, perquè no consta que en l'inventari hi hagueren cadenes, punxes, fuets de cuir i altres instruments de qualitat variable i preu indeterminat. Sembla que l'home (de quaranta-un anys, igual com la dona: no eren dos adolescents inexperts, certament), fill de l'amo d'un restaurant de la mateixa ciutat, comprava i portava els joguets agosarats per tal de fer més *piccanti* els encontres amb la seua estimada. Una parella seriosa, ja es veu, gent coneguda en els rams del comerç i de la restauració, que buscava condiments excitants, com tanta gent ben respectable fantasieja però no sol atrevir-se a buscar-los, o en tot cas les històries amb condiment no solen acabar com aquesta. Perquè és el cas que, en produir-se el trencament de la relació, l'home va sol·licitar formalment la restitució dels regalets, la seua aportació a la diversió conjunta. I la dona ni tan sols va contestar.

Llavors el bon home, fent-se fort en la seua raó comercial i en el fet que les eines del cas les havia pagat ell, es va dirigir als *carabinieri* per demanar-ne la restitució. I els policies, se suposa que amb ordre judicial, van fer un registre formal a la casa de la dona, on van trobar, segons expliquen, "un autèntic mostrari de *gadgets* pornogràfics." L'afer, per tant, acabà als tribunals de justícia, i l'advocat de la senyora negocià amb el fiscal els quatre mesos de presó amb pena suspesa. A més de la condemna, la botiguera ha quedat obligada a restituir els objectes eròtics que es van trobar a casa

seua, i ara els vibradors i tota la parafernàlia han tornat a les mans del legítim propietari. Jo, que sempre he respectat la justícia equitativa, la distributiva i la retributiva (però no sempre les decisions dels jutges), en aquest cas tinc alguns dubtes sobre l'oportunitat de la sentència. Si eren regals, eren regals, i per tant propietat de qui els rebia. Si eren instruments per compartir el plaer que en resulta, se'ls havien d'haver repartit. La veritat és que els jutges, de vegades, es troben amb situacions ben complicades. Per uns obsequis íntimament eròtics, com ara roba interior, unes braguetes atrevides, també l'haurien condemnada i li n'haurien imposat la restitució legal? Però si en aquest cas hi ha una cosa que em resulta exemplar, és la reacció justiciera de l'home: si el material en litigi l'havia pagat jo, que no el puga aprofitar ella en benefici d'un tercer. Una qüestió de principis. Ja se sap que les lleis del comerç són poc compatibles amb les lleis de l'amor, i amb les lleis del regal. Vagen alerta, doncs, que la vida està plena de sorpreses.

"Si eren regals, eren regals, i per tant propietat de qui els rebia. Si eren instruments per compartir el plaer que en resulta, se'ls havien d'haver repartit. La veritat és que els jutges, de vegades, es troben amb situacions ben complicades. Per uns obsequis íntimament eròtics, com ara roba interior, unes braguetes atrevides, també l'haurien condemnada i li n'haurien imposat la restitució legal?"